

Sygn. akt III AUa 539/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.) SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016 r. w Lublinie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego

na skutek apelacji A. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 9 marca 2016 r. sygn. akt VII U 547/15

oddala apelację.

Jacek Chaciński Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

III AUa 539/16

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z 26 stycznia 2015 r., , stwierdził, że A. M. – jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia 29 października 2014 r. Decyzja ta została wydana w związku ze zgłoszeniem przez A. M. roszczenia o wypłatę zasiłku macierzyńskiego. W ocenie organu rentowego brak jest przesłanek do uznania, że działalność wnioskodawczyni (sprzedaż detaliczna na straganach i targowiskach wyrobów tekstylnych i odzieży) spełniała ustawowe kryteria działalności zorganizowanej i ciągłej. W wyżej wskazanym okresie zainteresowana przedłożyła tylko jedną fakturę na zakup towarów, nie złożyła żadnych dowodów potwierdzających sprzedaż towarów. Działalność została zgłoszona krótko przed porodem (zgłoszona od 29.10.2014 r., dziecko urodzone

(...), a zadeklarowana kwota podstawy wymiaru składek w istotny sposób rozbiega się z faktycznie uzyskanym przez wnioskodawczynię przychodem.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie wniosła A. M. domagając się jej zmiany poprzez ustalenie, że w wyżej wskazanych okresach podlega ubezpieczeniom społecznym. Wskazała, że już z samego faktu rejestracji przez nią działalności gospodarczej wynika domniemanie, że działalność ta była faktycznie prowadzona, a okoliczności podniesione przez organ rentowy temu nie przeczą. W obszernym odwołaniu powołała szereg orzeczeń Sądu, które w ocenie wnioskodawczyni potwierdzają, iż prowadziła zarejestrowaną działalność gospodarczą, a organ rentowy bezpodstawnie odmówił objęcia wnioskodawczyni ubezpieczeniem społecznym.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 9 marca 2016 roku oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że A. M. ma obecnie(...)lat, jest kosmetyczką. Bezpośrednio przed zarejestrowaniem działalności gospodarczej prowadziła gospodarstwo rolne i z tego tytułu podlegała ubezpieczeniom społecznym. Od dnia 29 października 2014r. zarejestrowała jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...), polegającą – zgodnie z oznaczeniem (...) (...) na sprzedaży detalicznej wyrobów tekstylnych, odzieży i obuwia prowadzonej na straganach i targowiskach. Miejsmem prowadzenia działalności były targowiska w R., Ż., R., Ł.. Z tym samym dniem wnioskodawczyni dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń: emerytalnego, rentowych i wypadkowego oraz dobrowolnie do ubezpieczenia chorobowego.

W chwili rozpoczęcia działalności była w zaawansowanej ciąży (7 miesiąc), miała już troje dzieci, w opiece nad nimi pomagał jej mąż i teść, dzieci uczęszczały do przedszkola a jedno do szkoły. Wnioskodawczyni, przed porodem w listopadzie przebywała dwukrotnie w szpitalu, jeden pobyt trwał tydzień. Odwołująca nie ubiegała się o dofinansowanie na rozpoczęcie działalności za pośrednictwem urzędu pracy, ani też nie rozważała możliwości niższego oskładkowania.

Wnioskodawczyni jeździła samochodem teścia na targowiska w R., Ż., R., Ł., gdzie sprzedawała odzież i obuwie. Pudła i torby z towarami przeznaczonymi do sprzedaży ciężarnej wnioskodawczyni pomagał nosić teść czasem mąż lub znajomy. Opisaną działalność odwołująca wykonywała sama, nie zatrudniała pracowników

W listopadzie 2014 r. wnioskodawczyni wykazała przychód w kwocie 3.570,00 zł, w grudniu 2014 roku w kwocie 4.030,00 zł.

Powołane dowody, służące za źródło powyższych ustaleń, Sąd uznał co do zasady za wiarygodne w całości. Przedmiotowy spór dotyczy zresztą nie tyle samych faktów, co ich oceny prawnej – pod kątem ziszczenia się ustawowych wyznaczników działalności gospodarczej. Częściowo jednak Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka P. M. – męża wnioskodawczyni oraz samej wnioskodawczyni. Chodzi o tą ich część, która dotyczyła nie tyle samej istoty ustaleń, tj. rzeczywistego wykonywania przez wnioskodawczynię czynności, mogących być uznane za „gospodarcze”, lecz okoliczności temu towarzyszących, a wpływających na weryfikację postawionej przez organ rentowy tezy, sprowadzającej się do zarzutu pozornego w istocie wykonywania działalności gospodarczej. Zarówno wnioskodawczyni jak i jej mąż wyraźnie zeznali, iż zdecydowali się na wysoką składkę po to by dzieci miały wyższe świadczenie, zupełnie nie uzależniali jej od przyszłych dochodów. Odwołująca nie wykazała żadnego zainteresowania niższym oskładkowaniem.

Sąd Okręgowy podkreślił, że przesłanką faktyczną wydania zaskarżonej decyzji było zgłoszenie przez A. M. roszczenia o wypłatę zasiłku chorobowego przy jednoczesnym zadeklarowaniu przez nią względnie wysokiej, jak na nowo rozpoczętą, jednoosobową działalność gospodarczą, podstawy, wpływającej na wymiar zasiłku (art. 18 ust. 8 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Dz. U. z 2015 r., poz. 121, ze zm. w zw. z art. 48a ust. 5 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, Dz. U. z 2014 r., poz. 159 ze zm.).

Sąd Okręgowy stwierdził, że wnioskodawczyni nie wykonywała działalności gospodarczej, która zgodnie z art. 8 ust. 6 pkt 1) i art. 11 ust. 2 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 5) oraz art. 12 ust. 1 ustawy systemowej stanowiłaby tytuł do

ubezpieczeń społecznych. Niezależnie więc nawet od kontekstu, w jakim doszło do zakwestionowania tego tytułu – tj. ciąży odwołującej oraz wystąpienia przez nią o zasiłek macierzyński – i tak tytuł ten się nie urzeczywistnił.

Sąd dzieląc ocenę organu rentowego co do nieziszczenia się ustawowych desygnatów działalności gospodarczej, uznał, że działalność wnioskodawczynie nie miała charakteru zorganizowanego i w istocie nie była zarobkowa.

Na gruncie art. 2 ustawy z 2.07.2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r., poz. 584 ze zm.), działalność taka winna mieć charakter zarobkowy oraz być wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły, przy czym wskazane determinanty winny wystąpić łącznie.

Zarobkowość – wysunięta przez ustawodawcę na pierwszy plan – rozumiana jest jako przynajmniej nakierowanie na osiągnięcie wymiernego zysku (dochodu) w postaci nadwyżki przychodów nad kosztami (stratami) – por. uzasadnienie wyroku NSA z 26.09.2008 r., II FSK 789/07 – z tym jednak zastrzeżeniem, że brak zysku nie przesądza braku omawianej determinanty (por. np. uzasadnienie aktualnej na gruncie ostatnio powołanej ustawy uchwały SN z 30.11.1992 r., III CZP 134/92).

Zdaniem Sądu w odniesieniu do powyższych warunków nie można przyjąć, ażeby wnioskodawczynie rzeczywiście zamierzała osiągać bieżący zysk ze swojej działalności. Nie podjęła bowiem szerszych starań o pozyskanie klientów, ani nie starała się zredukować kosztów (poprzez skorzystanie na mocy art. 18a ust. 1 ustawy systemowej z preferencyjnego oskładkowania, bądź poprzez uzyskanie dofinansowania z urzędu pracy). Zestawiając to z zadeklarowaną przez nią podstawą wymiaru składek, uiszczonymi składkami, poniesionymi kosztami materiałowymi oraz – z drugiej strony – z uzyskanym przychodem, nie można przyjąć, że racjonalnie spodziewała się osiągać zysk gospodarczy, co do którego czyniła jakiegokolwiek kalkulacje. Z przedłożonych przez wnioskodawczynię dokumentów wynika, że – w listopadzie 2014 r., pomimo przychodu w kwocie 3.570 zł, uiszczyła składki do ZUS w łącznej kwocie ponad 3.004,48. złotych, natomiast w grudniu, odpowiednio – uzyskała przychód w kwocie 4.030,00 złote, uiszczając wspomnianą, stałą kwotę składek. W istocie więc nie uzyskiwała liczącego się dochodu z działalności, przy czym z pozostałych, wyżej wskazanych okoliczności wynika, że w zamierzony sposób przyjęła takie konsekwencje omawianego przedsięwzięcia dopiero w siódmym miesiącu ciąży – spodziewając się późniejszego uzyskania zasiłku macierzyńskiego. Odwołująca jedynie w ciągu dwóch miesięcy, realizowała działalność nieprzynoszącą realnego zysku i w istocie nie podejmowała starań w kierunku wznowienia działalności po urodzeniu dziecka. Nie sposób więc przyjąć, że faktycznie zamierzała obracać opisaną działalność za źródło zarobku.

Co do kryterium zorganizowania, to nie musi ono wiązać się z istnieniem określonej struktury organizacyjnej, lecz przynajmniej ze stworzeniem formalnego (w szczególności wpis do (...)) oraz materialnego (np. lokal, materiały, surowce, narzędzia) podłoża dla zamierzonej działalności (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z 28.01.2009 r., VII SA/Wa 1374/08). Kryterium tego odwołująca również nie odzwierciedliła, albowiem realizowała działalność bez stworzenia specjalnie w tym celu zaplecza technicznego. Korzystała z użyczonego samochodu, pomocy różnych osób, w noszeniu pudeł i toreb, nie miała stałego miejsca do prowadzenia handlu. Samo dokonanie stosownego wpisu w ewidencji, sporządzanie dokumentów zgłoszeniowych i rozliczeniowych do ZUS, nie decyduje o zaistnieniu działalności gospodarczej w rozumieniu ustawowym. Są to jedynie zewnętrzne oznaki tej działalności, a wpis do (...) owszem, stwarza domniemanie prowadzenia działalności, lecz jest to domniemanie faktyczne, które w razie wątpliwości może zostać wzruszone.

W ocenie Sądu Okręgowego przedmiotowe czynności wnioskodawczynie nie miały w istocie charakteru zarobkowego i zorganizowanego, nie były więc działalnością gospodarczą, a w okolicznościach sprawy uprawnione jest twierdzenie, że stanowiły tylko pozór prowadzenia takiej działalności, stworzony w celu uzyskania świadczenia w postaci zasiłku macierzyńskiego.

Od tego wyroku apelację wniosła wnioskodawczynie A. M. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucała:

1. naruszenie prawa procesowego, tj art.233 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na sprzeczności dokonanej przez sąd oceny z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i poprawności logicznej w

zakresie przyjęcia, że z okoliczności takich jak niepodjęcie szerszych starań o pozyskanie klientów czy brak starań w kierunku redukcji kosztów można wyprowadzić wnioski, że nie można przyjąć, ażeby wnioskodawczyni zamierzała osiągać zysk z działalności, podczas gdy w obu miesiącach prowadzenia działalności rzeczywiście taki zysk osiągnęła i nie było potrzeby jego maksymalizacji poprzez podjęcie szerszych starań o pozyskanie klientów, czy redukcję kosztów;

2. naruszenie prawa procesowego art.233 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na sprzeczności dokonanej przez sąd oceny z zasadami doświadczenia życiowego i poprawności logicznej w zakresie uznania, że A. M. nie odzwierciedlała kryterium zorganizowania działalności, albowiem realizowała działalność bez stworzenia zaplecza technicznego, ze względu na to, że ze specyfiki wykonywanej działalności (handel obwoźny) nie wynikała ni konieczność ani potrzeba stworzenia zaplecza a przedsięwzięte przez ubezpieczoną kroki doprowadziły faktycznie do stworzenia wystarczającej bazy do prowadzenia działalności gospodarczej tego rodzaju;

3. naruszenie prawa procesowego art.233 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na sprzeczności dokonanej przez sąd oceny z zasadami doświadczenia życiowego w zakresie uznania, że pomimo poczynionych przez A. M. rzetelnych przygotowań, w tym rozeznania rynku, wizytacji targowisk, zasięgnięcia porady dotyczącej kwestii organizacyjno-prawnych i księgowych, ubezpieczona nie wykazała przesłanki zorganizowanej działalności;

4. naruszenie prawa procesowego art.233 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na nieuzasadnionym pominięciu istotnych z punktu widzenia postępowania okoliczności lub niewłaściwej ich interpretacji co do okoliczności, że A. M. zakładała działalność w celu zdobycia dodatkowych środków finansowych, a nie środków niezbędnych do utrzymania i cel ten realizowała, również pomimo wysokiego oskładkowania, a także dokonała inwestycji w towar tworząc tym samym bazę do wykonywania działalności gospodarczej,

5. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie uznania, że działalność ubezpieczonej nie przynosiła zysku, pomimo że z akt wynika bezsprzecznie, że nawet pomimo uiszczenia wysokich składek na ubezpieczenie społeczne pozwana osiągnęła faktyczny zysk, w dodatku w wymiarze przekraczającym zysk, który mogłaby uzyskać na podstawie wynagrodzenia za pracę;

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na błędnym założeniu, że wykonywana przez ubezpieczoną działalność nie miała charakteru działalności gospodarczej;

7. W konsekwencji powyższego – rażące naruszenie prawa materialnego tj. art.8 ust.6 pkt 1 i art.11 ust.2 w związku z art.16 ust.1 pkt 5 oraz art.12 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art.2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, poprzez uznanie, że ubezpieczona rzeczywiście nie wykonywała działalności gospodarczej, która stanowiłaby tytuł do ubezpieczeń społecznych, gdy przesłanki prowadzenia działalności zostały spełnione i należało uznać, że A. M. podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej;

8. naruszenie prawa materialnego tj. art.83 ust.1 i 2 w związku z art.41 ust.12 i 13, art.68 ust.1 i art.86 ust.1 i 2 w związku art.2a ustawy o systemie ubezpieczeń ze społecznych poprzez nieuzasadnione i nieznajdujące potwierdzenia w przepisach ustawy ani w orzecznictwie całkowicie dowolne i arbitralne uznanie, że brak uprawnienia do kwestionowania zadeklarowanej kwoty stanowiącej podstawę wymiaru składek może potencjalnie otwierać drogę do kwestionowania całego tytułu ubezpieczenia;

9. naruszenie prawa materialnego tj. przepisów art.13 pkt 4 w związku z art.18 ust.8 i art.18a ust.1 i art.11 ust.2 w związku z art.20 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez błędną ich interpretację skutkującą przyjęciem, że od 29 października 2014 roku ubezpieczona nie podlegała ubezpieczeniom społecznym oraz dobrowolnemu chorobowemu jako osoba wykonująca pozarolniczą działalność gospodarczą.

Wnosiła o zmianę wyroku i stwierdzenie, że A. M. podlegała ubezpieczeniom społecznym od 29 października 2014 roku oraz zasądzenie kosztów procesu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest całkowicie bezzasadna a jej zarzuty dotyczące wadliwości w ustaleniach faktycznych Sądu Okręgowo świadczą o braku znajomości materiału dowodowego zebranego w sprawie. Autor apelacji usiłuje przedstawić całkowicie odmienną ocenę okoliczności faktycznych, podczas gdy istotą sprawy było ustalenie, czy rolniczka, która pod koniec października będąc siódmym miesiącu ciąży rejestruje pozarolniczą działalność gospodarczą, polegającą na handlu obwoźnym na targowiskach, faktycznie ma zamiar prowadzić taką działalność i zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego z maksymalną podstawą wymiaru składek nie było nakierowane wyłącznie na uzyskanie wysokich świadczeń z powszechnego a nie rolniczego ubezpieczenia społecznego.

Przed wszystkim należy zauważyć, że apelacja zawiera zarzuty podnoszone w odwołaniu od zaskarżonej decyzji i powielenie stanowiska strony wnioskodawczynie przedstawionego w toku postępowania. Sąd Okręgowy wypowiedział się co do tych zastrzeżeń i dał temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dokonując oceny zarówno argumentów zawartych w odwołaniu wnioskodawczynie, jak argumentów pozwanego.

Wbrew pogładowi wyrażonemu w apelacji Sąd Apelacyjny nie stwierdza naruszenia prawa materialnego przez zastosowanie przepisów wskazanych w zarzucie apelacji. Sąd Okręgowy przeprowadził bardzo szczegółowe postępowanie dowodowe w granicach zgłaszanych przez strony wniosków dowodowych, wnikliwie przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i poczynił ustalenia faktyczne, które znajdują pełne oparcie w przeprowadzonych dowodach, są dokładne i wewnętrznie spójne. W oparciu o zebrany materiał dowodowy, którego w zasadzie wnioskodawczynie nie kwestionuje, Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie na podstawie przytoczonych w uzasadnieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych. Skoro wnioskodawczynie poza własnymi twierdzeniami i kilkoma anonimowymi dowodami uiszczenia opłaty targowej oraz jednej faktury sporządzonym własnoręcznie wpisach w księdze przychodów i rozchodów nie wskazała żadnych przekonywujących dowodów wskazujących na możliwość faktycznego stałego prowadzenia działalności gospodarczej zgodnej z wpisem do ewidencji, zarzut sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i wadliwej jego oceny jest całkowicie bezzasadny.

Na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą podlegają obowiązkowi ubezpieczenia emerytalnego i rentowego, zaś z mocy art. 12 te same ustawy - także obowiązkowi ubezpieczenia wypadkowego. Jednocześnie na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy podlegają na swój wniosek dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu. Pojęcie osoby prowadzącej działalność pozarolniczą zostało zdefiniowane na potrzeby ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w jej art. 8 ust. 6 i dotyczy osób wykonujących różnego rodzaju działalność na własny rachunek. Za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność ustawa uznaje osobę (fizyczną) prowadzącą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych (art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy).

Zgodnie z art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowym i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne prowadzące działalność pozarolniczą - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Chodzi w tym przepisie o faktyczne wykonywanie działalności pozarolniczej, w tym działalności gospodarczej. Pojęcie to należy rozumieć w sposób przyjęty w ustawie z dnia 1 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Oznacza to, że wykonywanie pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 13 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych to rzeczywista działalność o cechach określonych w art. 2 ustawy o swobodzie gospodarczej, czyli zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. W literaturze i orzecznictwie

przyjmuje się, że działalnością gospodarczą jest działalność wskazująca zawodowy, czyli stały charakter, w tym powtarzalność podejmowanych działań, podporządkowanie regułom zysku i opłacalności (lub zasadzie racjonalnego gospodarowania) oraz uczestnictwo w działalności gospodarczej (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 117/91, OSNCP 1992 Nr 5, poz. 65 oraz z dnia 23 lutego 2005 r., III CZP 88/04, OSNC Nr 1, poz. 5, a także wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 września 2005 r., FSK 2643/04, LEX nr 153881).

Wobec tego nie stanowi działalności gospodarczej działalność wykonywana okresowo i sporadycznie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 marca 1991 r., II SA 898/90, ONSA 1992, nr 3-4, poz. 58 oraz z dnia 17 września 1997 r., II SA/Wa 1089/96, Pr. Gosp. 1998, nr 1, s. 32), a także jeśli nie jest ona prowadzona w celu osiągnięcia dochodu (zarobku) rozumianego jako nadwyżka przychodów nad poniesionymi kosztami. Określenie celu zarobkowego ma wymiar subiektywny i mieści się w sferze zamiaru danego podmiotu. Zatem wykonywanie działalności gospodarczej obejmuje faktyczne wykonywanie w celu zarobkowym czynności określonych we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej ((...)), a także czynności zmierzających do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawczych), polegających między innymi na załatwianiu spraw urzędowych, poszukiwaniu klientów, posiadaniu lokalu i narzędzi służących do jej prowadzenia, towarów do sprzedaży w ramach działalności handlowej. Nie budzi wątpliwości, że osoba wykonująca działalność gospodarczą musi podjąć szereg czynności o charakterze organizacyjnym, których celem jest umożliwienie wykonywania tej działalności w sposób zorganizowany i ciągły. Innymi słowy prowadzenie działalności gospodarczej to także proces polegający na stworzeniu odpowiednich warunków do jej wykonywania. Przyjmuje się, że decydującego znaczenia dla uznania, czy prowadzona jest pozarolnicza działalność gospodarcza, nie ma wpis w ewidencji działalności gospodarczej, gdyż ma on jedynie charakter deklaratoryjny.

Działalność taka nie może mieć charakteru incydentalnego. Z ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego wynika, że w okresie od dnia 29 października 2014 r. do dnia porodu 15 grudnia 2014 roku z dwoma kilkudniowymi przerwami na pobyt w szpitalu wnioskodawczyni mogła prowadzić działalność gospodarczą przez zaledwie 20 do 30 dni kalendarzowych. Co prawda Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 marca 2009 r., II UK 308/08 (LEX nr 707885) uznał, że przerwa w prowadzeniu działalności gospodarczej spowodowana stanem zdrowia nie może być traktowana na równi z zaprzestaniem wykonywania tej działalności bowiem okres faktycznego przestoju w wykonywaniu pozarolniczej działalności z uwagi na stan zdrowia stanowi element ryzyka, z którym powinien liczyć się każdy podejmujący tego typu działalność i interpretacja ta pozostaje w zgodzie z ukształtowanym w orzecznictwie poglądem, że nie powoduje uchylecia obowiązku ubezpieczenia społecznego czasowe niewykonywanie działalności gospodarczej, gdy ubezpieczony oczekuje na kolejne zamówienia i ma faktyczną możliwość wykonywania działalności zgodnie ze zgłoszonym do ewidencji wpisem (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2013 r., I UK 12/13, LEX nr 1331260).

W realiach rozpoznawanej sprawy wnioskodawczyni z uwagi na zaawansowaną ciążę nie była rozwinąć prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej, a zarobkową działalnością handlową nie jest sprzedaż kilkunastu sztuk odzieży niedająca realnie możliwości uzyskania dochodu.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych ani też ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Treść tych przepisów i warunki ich stosowania zostały szczegółowo omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu Okręgowego i wnioski prawnicze odnoszące się do zasad podlegania z mocy ustawy ubezpieczeniu społecznemu osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie od jej faktycznego rozpoczęcia do faktycznego zakończenia. W świetle art. 13 pkt 4 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności. W ocenie Sądu Apelacyjnego zebrany przez Sąd Okręgowy materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że wnioskodawczyni rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej od dnia 29 października 2014 roku. W żadnym razie wpis do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o jej prowadzeniu. W świetle art. 14 ust. 1 cyt. ustawy przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis

do(...). Wpis stanowi jedynie podstawę rozpoczęcia działalności gospodarczej w rozumieniu jej legalizacji i nie jest zdarzeniem utożsamianym z podjęciem takiej działalności. Rozpoczęcie działalności jest faktem, polegającym na podjęciu czynności mieszczących się w ustawowej definicji działalności gospodarczej tj. podejmowaniu działań w celu zarobkowym w sposób ciągły i zorganizowany.

Skoro skarżąca nie prowadziła pozarolniczej działalności gospodarczej to nie powstał tytuł ubezpieczenia skutkujący obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym i wypadkowym, wymieniony w treści art. 6 ust. 1 pkt 5 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżąca argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważyła zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera bowiem jedynie własną interpretację przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i ustawy o swobodzie działalności gospodarczej odmienną od przyjętej przez Sąd Okręgowy i nie znajdującą potwierdzenia w treści tych przepisów. Można nawet odnieść wrażenie, że skarżąca zaprzecza treści przepisów ustawy normujących podleganie ubezpieczeniu społecznemu, usiłując wykazać, że przy podleganiu temu ubezpieczeniu zasadnicze znaczenie ma formalne zgłoszenie działalności, a nie faktyczne jej prowadzenie, powodujące powstanie tytułu ubezpieczenia.

Uzasadnienie wyroku spełnia wymogi art.328 § 2 KPC – Sąd ustosunkował się do wszystkich dowodów i wyjaśnił powody, dla których odmówił wiary wyjaśnieniom stron, wskazał też podstawę prawną wyroku z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona i na mocy art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.